

[Formanden.]

indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til statsministeren og indenrigsministeren af Aksel Larsen, O. Mathiasen og Morten Lange.

„Statsministeriet har til alle husstande udsendt en pjece med titlen „Hvis krigen kommer“.

Mener regeringen, at de råd og de anvisninger på beskyttelsesforanstaltninger, der i denne pjece gives befolkningen, er af reel værdi i tilfælde af, at Danmark udsættes for krigshandlinger?“

Ordføreren for forespørgerne (Aksel Larsen): Det er sjældent, en offentlig tryksag vækker så megen diskussion og bliver udsat for så megen kritik som den af statsministeriet til alle landets husstande udsendte, af civilforsvarsstyrelsen affattede pjece „Hvis krigen kommer“.

Det hav af kritiske, henholdsvis forsvarende artikler, den samlede presse har aftrykt, har lige så lidt som offentlige diskussioner mellem sagkyndige i radio og på møder skabt klarhed over, om de råd og anvisninger, der i pjecen gives befolkningen, har nogen værdi for denne, eller om det i det hele taget har været forbundet med nogen nyttevirkning, at staten har bekostet og udsendt denne pjece. Det må være ønskeligt, at regeringen får lejlighed til i folketinget at give redegørelse for sit syn på disse spørgsmål. Da pjecen nok er udsendt af statsministeriet, men udarbejdet af civilforsvarsstyrelsen, har forespørgerne anset det for rigtigt gennem forespørgslens formulering at give såvel den højtærede statsminister som den højtærede indenrigsminister anledning til her at fremkomme med udtalelser.

De for pjecens indhold ansvarlige regner vel desværre rigtigt med, at en mulig ny storkrig må blive en krig, hvor de værste ødelæggelsesvåben, menneskene endnu har konstrueret, kernevåbnene, vil blive taget i brug. De regner med, at hvis Danmark

bliver krigsdeltager, kan vort land blive direkte udsat for atom- eller brintvåbenbombardement, og at faren i hvert fald er meget stor for, at sådanne bomber nedkastes nær dansk territorium. De regner med, at angrebet kan komme overraskende, ja, endda uvarslet, og regner naturligvis med, at også andre krigsvåben kan og vil blive taget i brug. Ud fra denne vurdering har de så udarbejdet de råd, de med hele regeringens autoritet giver befolkningen.

Det er vel uundgåeligt, at en sådan pjece må virke opskræmmende på mange mennesker, selv om dens hensigt er at berolige med forsikringer om, at det ikke er vanskeligt, i hvert fald ikke uoverkommeligt, for den enkelte at skaffe sig sådan beskyttelse, at kun de, der befinder sig direkte på eksplosionsstedet eller i dets nærmeste omegn, vil være udsat for dødelig fare. Som pjecen er affattet, vil vel de fleste læsere af den enten opfatte det som umuligt at følge dens anvisninger eller også danne sig det indtryk, at også om man skulle være i stand til at gøre det, så giver det ingen beskyttelse af virkelig værdi.

Det fremgår af pjecen, at hvis man ikke befinder sig i meget solid og veludstyret dækning, har man ingen muligheder for at overleve den umiddelbare radioaktive stråling fra en kernevåbeneksplosion, der kommer overraskende. Her trøstes man med, at denne strålingsdræbende virkning hovedsagelig er begrænset til det område, der alligevel ødelægges totalt af varme- og trykbølgen. Da dette område ved sprængning af, hvad man vel desværre nu må kalde en mellemstor bombe, har en diameter på over 30 km, vil man forstå, at hvis det drejer sig om en større by — for slet ikke at tale om hovedstaden — så må de på forhånd, trods alle beskyttelsesforanstaltninger, prisgivne mennesker tælles i ti- eller hundredtusinder.

For om muligt at beskytte sig mod selve eksplosionens middelbare virkninger og i hvert fald mod strålingen fra det radioaktive nedfald anbefales det at bygge eller indrette beskyttelsesrum. Til disse stiller man det primære krav, at de skal have så tykke mure og tag eller dæk, at den radioaktive stråling udefra nedsættes til en hundrededel. Allerede her studser man: en hundrededel af hvad? Er det ligegyldigt,